

літературні й мистецькі теми. Відразу звернув на себе увагу модерністю й оригінальністю своїх творів. Спершу справляла йому труднощі літературна мова, бо походив з Лемківщини й говорив у дитинстві лемківською говіркою. Однак взявся завзято до праці, простудював усі важніші українські словники та кращі твори наддніпрянських письменників, при чім робив дбайливі виписки, гуртуючи разом синоніми та звертаючи пильну увагу на наголоси (лемківські зовсім відмінні). Завдяки невпинній і постійній праці став дуже добрим знавцем української мови з пребагатим запасом слів власного словника. Між іншим з його віршів можна вчитися теж поправних наголосів у українській мові.

Вже в жовтні 1931. р. став співпрацівником нашого журналу і був ним властиво аж до останнього часу, в одних роках співпрацюючи інтенсивніше, в інших дуже мало, або взагалі замовкав на сторінках „Дзвонів“ (травень 1933—квітень 1936), виявляючи всю свою творчість у інших журналах або в збірках поезій. Його перший вірш вміщений у „Дзвонах“ (ч. 7. 1931) п. з. „Перший сніг“ — це чи взагалі не перший друкований його вірш. Кінчається він так:

Вітер жовтий лист з дерев змітає попелом,
в гушині сухе зілля гуркоче мідяний псалом.
Білі квіти впали — заповідь майбутніх січнів;
Перший раз тоді поцілувала землю вічність.

Так і мабуть уперше тоді поцілували його вірші друкарська машина, уперше впали друком білі квіти його поезій. При кінці того ж року (1931) видав він свою першу збірку віршів „Привітання життя“, яку відразу прихильно прийняла літературна критика ріжних напрямків.

Дуже цікавий розвій його світогляду. Спершу мабуть пройшов у юнацьких літах світоглядову боротьбу, про що свідчив би його вірш „Confiteor“ („Дзвони“, ч. 7/8 1932):

Я боровся із Богом завзято,
не хотів похилити стрункого чола.
О, життя мого щедра розтрато!
Пишна гордість мене за собою вела.
Пишна гордість зухвала та сміла
полонила мене, обійняла в кліщі.
Я співав боготворення тіла
та благов Його: визволь мене від душі.
Лиш на власнім безумстві опертий
я бажав увесь шлях перейти тільки сам.
Без хитання в наближення смерті
навіть небо відштовхував п'яний життям.
А сьогодні я спілий, мов літом,
покінчив молодечі штукарства та герці,
погодився із Богом та світом
і знайшов досконалу гармонію в серці.

Антонич, доспівши, не тільки „погодився із Богом“, але ще й немов хотів надолжити за свої хитання і прегарно звеличує Бога у своїх перших піснях, хоче стати „Божою арфою“, як сам про це пише у в. „Magnificat“ (Дзв., 11, 1932):

Співай душе моя похвальну псалму Богу,
 словами — зорями, словами — перлами, лунай і мерехти,
 співай душе ясного сонця перемогу
 словами — рожами, словами — іскрами горить вогонь святий.

Співай душе моя пречисту пісню Богу,
 О, радуйся, о, веселися вся!
 Вкажи захопленим очам Твою дорогу,
 хай арфою Твоєю стану я.
 О, серце заспівай Йому похвальну псалму.
 Він єдиний Бог Величний.
 Надхнення вітер гне душі моєї псалму.
 Він в усім акорд музичний.

І поет справді співав „похвальну пісню Богу“. Щоб про це переконатись, вистачить навести самі заголовки важніших його віршів у перших річниках „Дзвонів“, як нпр. в 1932 р. (крім цитованих): Різдва (стр. 93), *Ut in omnibus glorificetur Deus* (169), *Veni Sancte Spiritus* (170), *Resurrectio* (242), *Ave Maria* (243), *Ascensio* (322), *Mater Dolorosa* (325), *Te Deum* (508), Єрусалим (585). Він створив справді гарні зразки релігійної лірики — перший по війні, коли замовк визначний релігійний поет В. Шурат.

Від 1933 р. співпрацював у інших журналах, у „Вістнику“, „Студентським Шляху“, „Життю й Знанню“, „Вогнях“, згодом у „Ми“, а особливо в „Дажбозі“, що його співредагував з Є. Ю. Пеленським, а теж належав до редакційної колегії в мистецькій альманаху „Карби“ в 1933 р. В наступному році (1934) видав свою другу збірку „Три перстені“, за що дістав літературну нагороду Т-ва Письменників і Журналістів, після чого зближився до „Назустрічі“ і там співпрацював також.

В тих роках закидає релігійну лірику, а оспівує передовсім красу природи і радощі з того приводу, а долі пише вірші з національною та воєнною тематикою, то знову з особистою лірикою — але все таки інколи дзвенить у нього й релігійна струна.

Від квітня 1936. р. знову починає інтенсивніше співпрацювати у „Дзвонах“, які видали найбільшу й найповажнішу його збірку поезій „Книгу лева“, за що дістав нагороду Українського Католицького Союзу. Перший розділ у ній теж із релігійними мотивами, особливо з біблійною тематикою. Тут релігійність поета вже більше стримана й дискретна, але зате не менш глибока. Добре характеризує її кінець вступного вірша:

Автограф грому в царській книзі левів,
 написаній віршами з-під Синаю
 у стіп гори, що шпиль пісків парчевий
 вінками Божих блискавиць квітчає.
 Синайський вітре, бий в відкриті карти!
 Без тебе я порожній посуд форми.
 Весь день над віщим джерелом на варті,
 а ніч, мов біблія, червона й чорна.

Або кінець вірша „Терен співає“:

Проте не ви: цвітучі, славлені, рослин вельможі,
 а я — покірний терен, покруч дерева приземний,
 нелюблений, погорджуваний, срий і буденний
 зазнав найвищої із ласк — чоло вінчати Боже,

